

Núm. de Protocol: AD-041-1/95

S E N T E N C I A N U M . 9 6 - 1 9

PARTS:

Apel.lant: Sr. M.M.I.

Representant: en nom propi

Advocat: Sr. M.C.

Apel.lada: M.I.Govern

Representant i Advocada: Sra. R.C.S.

COMPOSICIO DEL TRIBUNAL:

President: M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

Magistrats: M.I. Sr. Bernard Plagnet

M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A la vila d'Andorra la Vella, el 8 de maig de 1996.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel.lació a les actuacions número AD-041-1/95.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat M.I. Sr. **Bernard Plagnet**, el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- El Sr. M.M.I. va interposar un recurs contra la resolució de Govern de data 25 de gener de 1995, imposant-li tres sancions, dues de 50.000 pessetes cadascuna, altra de 20.000 pessetes, confirmada previ recurs administratiu per Decret núm. 82/GJ/95 de data 7 de juny de 1995.

Aquestes sancions es van aplicar per l'incompliment de les disposicions relatives al pagament d'hores suplementàries (el que fa referència a les dues sancions de 50.000 pessetes) i per no haver gaudit la treballadora d'almenys 15 dies de vacances retribuïdes de forma continua (el que fa referència a la sanció de 20.000 pessetes).

2.- Segons sentència de 5 de desembre de 1995, el Tribunal de Batlles va rebutjar el recurs presentat pel Sr. M.M.I. i va admetre la legalitat de les sancions imposades a l'interessat.

3.- En el seu recurs d'apel·lació de data 2 de febrer de 1996, el Sr. M.M.I. estima, principalment:

-que no està d'acord amb les modalitats de càlcul del salari horari adoptats pel Tribunal de Batlles. En efecte, el salari es pagava mensualment i el càlcul del salari horari no pot ésser efectuat com si es pagués per hores. Procedint al càlcul a partir de l'import mensual del salari, sosté que les hores complementaries es van pagar correctament.

4.- En la seva contesta de 26 de febrer de 1996, el M.I. Govern demana la confirmació de la sentència del Tribunal de Batlles.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, de conformitat a allò que estableix l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Multa relativa a l'incompliment de les disposicions de l'article 40 del Reglament Laboral:

En el seu escrit de primera instància (punt Novè), el Sr. M.M.I. va admetre que "és cert que la treballadora no

gaudí de les vacances en forma continuada". EL demandant no contradiu aquesta afirmació en el seu recurs d'apel·lació.

Podem considerar que els elements constitutius de la infracció estan provats i l'aplicació de la multa de 20.000 pessetes està doncs justificada en aplicació de les disposicions de l'article 56 b del Reglament laboral.

Tercer.- Multes relatives a la retribució d'hores extraordinàries:

El litigi tracta sobre la manera de càlcul de l'import del salari horari.

Segons el demandant, la situació s'ha d'analitzar de la següent manera:

L'import del salari base pagat a l'empleat era de 101.000 pessetes per mes. Però 9.000 pessetes suplementàries li eren assignades per la retribució de 4 hores suplementàries que efectuava cada setmana.

El demandant ressalta que segons l'article 19, últim apartat del Reglament laboral, "S'entendrà per salari tipus de l'hora ordinària la vuitena part de la remuneració convinguda per la jornada legal de vuit hores". Per tant, segons ell, el preu de l'hora de treball s'ha de calcular com segueix: $101.000/30/8=420$ pessetes l'hora. Les 4 hores setmanals suplementàries s'han de pagar: $420 \times 4 \times 4$ (quatre setmanes en el mes) + 25% (article 19-1 del Reglament laboral)=8400 Pessetes, és a dir un muntant inferior al suplement de 9.000 pessetes pagades a l'empleat.

S'han de resoldre 2 tipus de qüestions:

Quart.- En primer lloc, el nombre exacte d'hores suplementàries.

El demandant estima que l'empleat efectuava realment 4 hores suplementàries cada setmana, mentre que el decret núm. 82/GJ/95 diu: "Atès que durant el període del 9 al 28 d'agost de 1994, resta provat que la jornada laboral oscil·lava entre les 49,5 i les 51 hores setmanals i l'escriu d'hores efectuades per l'assalariada no van ser retribuïdes amb els increments legals, d'acord amb el que preveu l'article 19 del Reglament laboral".

En el seu recurs d'apel·lació, el demandant es limita a afirmar que "a la pràctica només es treballaven 44 hores, car al llarg de la setmana els retards de puntualitat

així com les sortides fora de la botiga per anar a fer compres personals o esmorzar, sumaven molt més d'una hora que, per acord entre les dues parts, es considerava no treballada".

Però aquesta afirmació no es va acompanyar de cap prova concreta i convé de confirmar, sobre aquest punt, la sentència del Tribunal de Batlles (punt Tercer): "s'ha d'admetre que han existit hores extraordinàries no retribuïdes".

Així, en tot cas, el càlcul presentat pel demandant, basat sobre 4 hores suplementàries per setmana, es erroni i el muntant adequat sobrepassaria les 9.000 pessetes que es van lliurar a l'empleat.

Cinquè.- En segon lloc, el muntant del salari horari:

Des del punt de vista jurídic s'han de diferenciar dues nocions: el muntant del salari previst en el contracte de treball convingut entre l'empresari i l'assalariat i el muntant del salari mínim previst en el Reglament laboral.

En tots els països, l'evolució del dret de treball, ha consistit en millorar la situació dels assalariats.

Així, després d'haver considerat que les clàusules del contracte de treball s'haurien de negociar lliurement entre les parts, les lleis han tret les conseqüències de la situació d'inferioritat en la qual es troba generalment l'assalariat respecte al seu empresari. Per tal d'evitar abusos, les lleis preveuen un muntant mínim de salari. Aquest salari mínim té per objecte corregir, si s'escau, les possibles conseqüències perjudicials de l'aplicació del contracte de treball.

Però un altra evolució del contracte de treball consisteix en preveure, en els contractes de treballs, un salari mensual més que no pas un salari horari, el que, encara més, té per objecte millorar la situació de l'assalariat.

Però cal remarcar que les dues evolucions descrites més amunt no han seguit sempre el mateix ritme segons els països. Cal, en efecte, tenir en compte l'estructura del mercat del treball (en certs sectors econòmics, el pagament per hores encara és habitual).

A Andorra, el regim jurídic del salari mínim queda determinat pels articles 8 i 9 del Reglament laboral. L'article 8 estableix el principi de la garantia d'un import mínim de salari: "El salari mínim és la remuneració o guany que el patró

garanteix obligatoriament a l'assalariat...". L'article 9 precisa les modalitats d'aplicació d'aquest principi: "El salari mínim és un salari horari i nacional", Aquestes disposicions són per tant clares: l'import del salari mínim és un salari horari. I, d'altra banda, els texts confirmen aquest anàlisi. Així, per exemple, l'Edicte del 10 de juny de 1994 publicat en el B.O.P.A. núm. 42, any 6, fixa l'import del salari mínim a 555 pessetes l'hora. Així, des del punt de vista strictament jurídic, que es aquell sobre el qual s'ha de basar el Tribunal, l'únic salari mínim és el salari horari; la llei no ha previst un salari mínim setmanal o mensual.

Pot arribar que, per raons de comoditat pràctica, el Govern publiqui un import de salari mínim diari, setmanal o mensual. Però aquestes xifres tenen solament un valor indicatiu; l'única xifra que té un valor obligatori és l'import del salari horari mínim. Doncs, a diferència de l'evolució seguida en els altres països, el salari mínim no ha estat "mensualitzat" pel Reglament laboral.

Convé doncs, de concloure que el salari mínim no pot ésser, en tot cas inferior al salari horari mínim que resulta del reglament, o sigui, en aquest cas, 555 pessetes. Ara bé, el càlcul fet pel demandant condueix a una xifra inferior a aquest muntant mínim. L'empresari no ha tingut en compte les disposicions dels articles 8 i 9 del Reglament laboral, i per tant, li correspon la sanció prevista en l'article 56.a del mateix Reglament.

D E C I S I O

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer: Desestimar el recurs d'apel·lació presentat pel Sr. M.M.I. .

Segon: Declarar ajustada a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa la resolució del Govern de data 25 de gener de 1995, confirmada previ recurs, per decret núm. 82/GJ/95 de data 7 de juny de 1995, imposant a l'agent tres sancions, dues de 50.000 pessetes cadascuna i altra de 20.000 pessetes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manen que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

NOTIFICACIO:

La present sentència ha estat notificada a les parts compareixents.....
.....
.... mitjançant el lliurament d'una còpia certificada.

I llegida, la signen, fet del qual en dono fe,

La secretària,

M. Dolors Cervós Pifarré